RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.027 van 27 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de minister van Migratie – en asielbeleid van 12 augustus 2008 waarbij de regularisatie op grond van de wet van 22 december 1999 geweigerd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1965 te Nador.

Op 27 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999).

Op 12 oktober 2000 stelt het secretariaat van de Commissie voor regularisatie vast dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is, en ook stukken bevat die aanleiding kunnen geven tot betwisting, en maakt de aanvraag aanhangig bij de kamer van de Commissie.

Op 18 december 2007 werd verzoeker gehoord door de kamer van de Commissie voor regularisatie. Op 26 maart 2008 brengt de kamer van de Commissie voor regularisatie, bij eenparigheid, een negatief advies uit. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

"Gelet op de beschikking dd. 08 november 2007 van vice-Eerste Voorzitter C. V. (…) met opdracht tot verwijzing van deze aanvraag tot regularisatie voor behandeling naar de Nederlandstalige Kamer van 04 december 2007;

Verzoeker werd op regelmatige wijze voor de Commissie opgeroepen per brief van 20 september 2007 om te verschijnen op voormelde zitting van 18 december 2007 te 13u30 uur. Deze brief werd verzonden aan het adres Handelsstraat 111-1" verdiep te Antwerpen;

Ter zelfde post werd aan betrokkene een uitnodiging verstuurd op het adres van zijn raadsman, Meester J. (…) waarbij deze van de zittingsdatum in kennis werd gesteld.

De Commissie kon, zoals voorzien in artikel 14 § 1 van het KB van 05 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de Wet van 22 december 1999 betreffende de Regularisatie, kennis nemen van het dossier dat door de Dienst vreemdelingenzaken betreffende verzoeker gehouden wordt.
Hierbij kan worden uitgegaan van het gegeven dat dit dossier alle gegevens bevat waarvan door de overheid betreffende de persoon van deze vreemdeling kennis werd gekregen.
Deze gegevens staan in rechtstreeks verband met de verzoeker en zij moeten hem dus, ook bekend zijn.

1. <u>De Identiteit</u>

De eerste vraag die bij de behandeling van een regularisatieaanvraag dient gesteld te worden is te weten welke de juiste identiteit van de verzoeker is, gegeven dat moet getoetst worden aan de aan de Commissie voorgelegde, te dien einde bruikbare, documenten. Artikel 9 bepaalt immers:

<u>Art.</u> 9. Het bij de aanvraag gevoegde dossier <u>moet</u> omvatten:

4" een kopie van de vereiste identiteits- en reisdocumenten, namelijk het paspoort met, in voorkomend geval, een visum en, bij ontstentenis hiervan, elk ander document waaruit de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden;

Ter zitting vertoont de aanvrager een identiteitsdocument dat werd afgeleverd door het Marokkaanse V Consulaat in België, zodat kan worden aangenomen dat de identiteit ten genoege werd vastgesteld.

2. <u>De Ontvankelijkheid</u>

Art. 9. Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten:

1 ° Een bewijsstuk waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is:
a) hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de dienst vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn
b) hetzij bij een instelling zoals een ziekenhuis of een school
2° een bewijsstuk waaruit blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999;

De Commissie stelt vast dat geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit blijkt dat voldaan is aan de ontvankelijkheidvereiste van artikel 9.1°: nergens kon immers worden vastgesteld dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in contact is gekomen met een van de in de Wet vermelde diensten, besturen of instellingen, wier verklaring een garantie voor objectiviteit moet bieden.

De Commissie is aldus van oordeel dat aan de ontvankelijkheidvereiste niet werd voldaan, zodat alleen op deze grond al het verzoek tot regularisatie van het verblijf zou moeten afgewezen worden.
Wat betreft de ontvankelijkheidvereiste die er in bestaat dat een aanwezigheid in het Rijk op 01.10.1999, minstens in de periode 01.01.1999 - 01.10.1999, moet bewezen worden, blijft betrokkene in gebreke concrete gegevens aan te brengen die de Commissie overtuigen dat hij aanwezig was in de referteperiode.
Deze vereiste inzake de periode waarin men in het Rijk aanwezig was dient restrictief geïnterpreteerd te worden, waar de rechtspraak van de verenigde kamers van de regularisatiecommissie het in de Wet voorziene "in België verblijven op 01 oktober 1999" reeds ruimer interpreteerde door "aanwezig in de periode tussen 01 januari 1999 en 01 oktober 1999" als criterium te aanvaarden.
Hoewel verzoeker een omvangrijk stukkenbundel voorbrengt blijkt uit geen enkel stuk dat hij in het Rijk aanwezig was in de vermelde periode.
Betrokkene brengt ter staving weliswaar een aantal verklaringen bij, waarover later meer, welke echter niet kunnen volstaat op het geviseerde verblijf aan te tonen: De voorbereidende werken zijn, voor op dat punt duidelijk, wanneer gesteld wordt dat "een eenvoudige getuigenis niet volstaat"

Op verzoek van de raadsman wordt de Heer E. (…) ter zitting als getuige gehoord.
Deze persoon bevestigt weliswaar dat hij mijnheer E. (…) in de zomer van 1999 ontmoet heeft, dat zij samen koffie hebben gedronken en in de stad hebben rondgelopen, maar hij kan voor het overige geen relevante informatie over de aanvrager verstrekken.
Zo blijkt, na vraagstelling door de leden van de Commissie, dat zij mekaar niet kenden van vroeger en dat hij de familie van de verzoeker niet kent.
Hij zegt te weten dat Verzoeker in 2000 in een serre in BERLAAR werkte en dat hij zelf daar in de periode tussen 1990 en 1995 werkte.
Hij weet echter niet te vertellen waar E. (…) toen werkzaam was.

De Commissie meent dat de getuigenis niets bijbrengt, minstens dat zij onnauwkeurig is, nu zij niet van aard is dat zij met voldoende overtuigingskracht aantoont dat er een aanwezigheid was in de geviseerde periode 01.01.1999 - 01.10.1999; Uit de getuigenverklaring kan immers enkel en alleen als relevant gegeven worden geput dat men mekaar eenmalig ontmoet heeft, waarbij geen enkele informatie wordt gegeven over een precieze datum of plaats.

De Commissie is aldus van oordeel dat aan de ontvankelijkheidvereiste niet werd voldaan, zodat alleen op deze grond al het verzoek tot regularisatie van het verblijf zou moeten afgewezen worden.

De voorbereidende werken stellen:

"De andere stukken hebben betrekking op de identificatie van de aanvrager en op de" "redenen die de indiening van zijn aanvraag verantwoorden. Van zodra die stukken ingediend" "zijn, wordt hun aanvraag onderzocht op basis van de vier criteria"

Hieruit volgt dat, indien aan de ontvankelijkheidvereisten niet voldaan werd en de identiteit niet kon worden vastgesteld op de in de Wet voorgeschreven manier, er principieel geen verder onderzoek ten gronde kan uitgevoerd worden.

<u>Volledigheidshalve</u>:

3. <u>Ten gronde</u>

<u>Artikel 2.4°</u>

De verzoeker diende een verzoek tot regularisatie van zijn verblijf in en baseerde zich hierbij ook op de bepalingen van artikel 2.4° van de Wet van 22 december 1999;

Artikel 9.9° van diezelfde Wet vereist dat, bij het inroepen van de toepassing van dit artikel, het bewijs moet worden geleverd van een onafgebroken aanwezigheid in het Rijk gedurende 6 jaar, voorafgaand aan de datum van de aanvraag, termijn die herleid wordt tot 5 jaar,

> wanneer de aanvraag uitgaat van gezinnen met minderjarige kinderen, die aanwezig zijn op 01 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan

- *en/of, in voorkomend geval het bewijs leveren dat ze wettelijk in België verbleven*
- *en/of een schriftelijke verklaring leveren dat zij in de loop van 5 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, geen bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.*

Als relevant wettig verblijf worden niet beschouwd:

- *het verblijf op grond van een toeristenvisum,*
- *het verblijf waartoe de kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag zijn toegelaten*
- *het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn.*

Om te oordelen of een verblijf relevant is, zal bovendien rekening worden gehouden met het criterium van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.
Blijkens zijn regularisatieverzoek is betrokkene ongehuwd en heeft geen kinderen, zodat moet aangetoond worden dat er een onafgebroken aanwezigheid was sedert 27 januari 1994.

Om het bewijs van zijn verblijf te leveren legt verzoeker stukken neer, waaruit dit verblijf moet blijken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het grootste deel van de stukken documenten zijn, waarvan
een deel vooraf werd opgesteld en waarbij de 'getuige' vervolgens uitgenodigd werd om zijn gegevens
aan te vullen en te ondertekenen en dateren.
Deze vooraf opgestelde documenten, waaruit moet blijken dat deze personen hem kennen werden blijkbaar opgesteld op vraag van verzoeker na de indiening van de aanvraag tot regularisatie en zijn
door hun aard, met, name het gebrek aan spontaniteit en het georganiseerd karakter, niet van aard
om de Commissie veel vertrouwen in te boezemen.
Het gaat duidelijk om complaisance-attesten waarmee de Commissie bij haar werkzaamheden slechts
op zeer beperkte wijze rekening mag houden.

Andere documenten, uitgaande van officiële instanties (OCMW, Mutualiteit, vakbond, …) dateren alle van de periode na de indiening van de regularisatieaanvraag en zijn aldus ter zake niet dienend om het onafgebroken verblijf in het rijk sedert 1994 aannemelijk te maken, laat staan te bewijzen.

E. M. (…) diende op 27 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie van verblijf, gesteund op artikel 2.4 van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk in.

Hij houdt voor sinds 24 december 1991 in België te verblijven en hij legt een huurcontract voor met als
datum 1 januari 1992.
Dit contract gaat in op voornoemde datum om te eindigen op 31 december 1999.

Het is zonder meer ongeloofwaardig dat een huurovereenkomst wordt aangegaan voor de duur van acht jaar met een persoon die zojuist het land illegaal is binnengekomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat het formulier dat hiervoor word aangewend gedrukt werd in 1997 (zie de aanduiding onderaan het blad).

De bewering dat er een bestaande mondelinge huurovereenkomst was die men achteraf heeft willen bekrachtigen door het opstellen van een geschrift is niet van aard om de overeenkomst geloofwaardiger te maken, zodat de Commissie besluit om met dit stuk geen rekening te houden.

- Met betrekking tot het verblijf sedert 1994 liggen twee verklaringen voor:

Een eerste verklaring werd opgesteld door de genaamde B. L. (…) te Antwerpen en de tweede gaat uit van de V Z W I.O.C. ATAWAASOL te Mecheien.
Deze stukken werden naar aanleiding van een eerdere zitting neergelegd.

Ook wanneer in de beide verklaringen gesteld wordt dat de betrokkene door hen gekend is sinds 1994, spreken ze mekaar niettemin tegen.
De VZW schrijft letterlijk dat zijn verdienste erin bestond dat hij op stedelijk vlak (in Antwerpen) het voorbereidend werk op zich heeft genomen sinds 1994 bij de jaarlijkse inrichting van het Berberfestival:

In de eerste verklaring luidt dit als volgt:

" Sinds 1999 is hij intensief aanwezig in het vrijwilligers circuit bij socio-culturele verenigingen. Vorig jaar 1999 heeft hij meegewerkt aan de voorbereidingen van het Berberfestival tijdens de maanden augustus tot en met oktober";

Deze verklaringen zijn aldus niet dienstig om aan te tonen dat de betrokkene in 1994 in het Rijk verbleef.

Andere verklaringen dateren van 1995 en 1996.
Hierbij moet worden vermeld dat een aantal van de voorgebrachte stukken met de nodige argwaan moeten bekeken worden, waar bijvoorbeeld het stuk 4 (Factuur WERNER MADDELIN nv) werd opgesteld in een bepaald lettertype, terwijl moet worden vastgesteld dat de adresgegevens in een ander lettertype werden aangebracht.
Het wekt daarbij ook enige verwondering dat deze firma reeds op 12 april 1998 de omrekening in EURO zou hebben toegevoegd aan haar prijs voorgeleverde prestaties, uitgedrukt in Belgische Franken, terwijl de officiële koers slechts in december 1998 werd vastgesteld.

Zo moet ook worden vastgesteld dat het stuk, uitgaande van MIDOU CARS, zijnde een Factuur voor de aankoop van een personenwagen COROLLA, bestemd voor de export, voor akkoord werd ondertekend door de koper, maar dat deze handtekening fundamenteel afwijkt van alle specimens van handtekeningen die in de bundel voorkomen.

Wat betreft de factuur van AUTOBEDRIJF VAN KEER bvba dient andermaal te worden vastgesteld dat de adresgegevens in een ander lettertype werden toegevoegd. Ook hier stemt de handtekening niet overeen.

De Commissie komt aldus tot het besluit dat gepoogd wordt om met valse stukken een regularisatie te bekomen.

Ten overvloede: zelfs als aangenomen wordt dat de betrokkene hier sinds 1995 onafgebroken verblijft, voldoet hij niet aan het gestelde in artikel 9,9 van de wet nu hij niet bewijst dat zijn aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan 6 jaar op het ogenblik van zijn aanvraag.

In de pleidooien wordt verwezen naar het proces verbaal van de Algemene vergadering van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie van 18 november 2000.
Hierbij wordt de bijzonder aandacht gevestigd op het feit dat een langdurig verblijf het bestaan van sociale banden en humanitaire omstandigheden doet veronderstellen.

De Commissie merkt op dat het daarbij gaat om een "vermoeden", waarbij zij meent de eigen vaststellingen belangrijker te moeten achten dan een door tijdsverloop ingegeven veronderstelling,

Aanvrager toont aldus niet aan dat hij duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd en dat in zijnen hoofde de wil niet aanwezig is zich te integreren:

Op 8 februari 2000 verklaarde hij schriftelijk:

" Ik begrijp Nederlands en wens ook naar school te gaan"

Ter zitting is evenwel gebleken dat hij hoegenaamd geen Nederlands begrijpt en dat de bijstand van de tolk verder reikt dan het begrijpen van de finesses van de behandeling van zijn verzoek.

In pleidooien voert de aanvrager aan dat de redelijke termijn voor de behandeling van zijn aanvraag verstreken is, nu sinds het indienen van de aanvraag ruime tijd verstreken is zonder dat een eindbeslissing is tussengekomen.

Er bestaat voor de Regulatiecommissie geen enkele bevoegdheid om de overschrijding van redelijke termijn te sanctioneren of om aan de verzoeker een herstel in rechten te bezorgen.

Haar bevoegdheid is gelimiteerd tot het nagaan van de aangevoerde feitelijkheden en de Regulatiecommissie moet zich daartoe plaatsen op het ogenblik van de behandeling van de zaak. Het blijft immers omwille van de gelijkheid vanzelfsprekend dat alle tot einde januari 2000 ingediende aanvragen tot regularisatie op een zelfde wijze dienen behandeld te worden hetgeen betekent dat er voor alle aanvragen rekening moet worden gehouden met de elementen van de situatie zoals deze zich eind januari 2000 voordeed voor de verzoekende partij zoniet zou er bijvoorbeeld de mogelijkheid bestaan dat verzoekers die op de eerste zittingen van de Commissie voor behandeling van hun verzoek werden opgeroepen in een nadeliger situatie zouden vertoefd hebben dan diegenen die, zoals het geval is voor verzoeker, slechts veel later voor de Commissie konden verschijnen.

Volgens de Raad van State is het essentieel dat de gehanteerde criteria voor iedere kandidaat dezelfde zijn en op iedere kandidaat op een objectieve en gemotiveerde wijze worden toegepast (arrest nr. 47.908 van 13 juni 1994 in de zaak A.56.802/X-3072 L. De Smet/Belgische Staat).

Verzoeker lijdt hierdoor ten andere ook geen nadeel nu hij langer in België mocht verblijven en zo meer tijd kreeg om zijn dossier voor te bereiden.
De Commissie moet voor het overige vaststellen dat betrokkene deze periode niet heeft aangewend " om deze duurzame banden verder te ontwikkelen en zich te integreren."

Op 12 augustus 2008 verwerpt de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag tot regularisatie, zich aansluitend bij de overwegingen gemaakt in het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal van aard (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005- 06, nr. 2479/001, 117). Dit houdt in dat de leiding van de rechtspleging aan de Raad is opgedragen en niet aan de partijen. Daarenboven is de rechtsvordering voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gericht tegen bepaalde personen of overheden, die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als zodanig.

In zijn verzoekschrift duidt verzoeker zowel de Belgische staat vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid als de kamers van de Commissie voor regularisatie aan als verwerende partij. In casu werd de bestreden beslissing door de minister van Migratie- en asielbeleid genomen. De kamers van de Commissie voor regularisatie hebben slechts een advies aan de minister voor Migratie- en asielbeleid gegeven. Om deze redenen dienen de

kamers van de Commissie voor regularisatie buiten zake te worden geplaatst en wordt de minister voor Migratie- en asielbeleid als verwerende partij aangeduid. Ter terechtzitting gaan de partijen akkoord met het gegeven dat de kamers van de Commissie voor regularisatie buiten zake worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoeker de *"schending van de beginselen behoorlijk bestuur. Schending van redelijke termijneis. Schending van het gelijkheidsbeginsel. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"* aan.

3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de "redelijketermijneis" geschonden werd. Verzoeker stelt dat:

> *"Verzoeker diende zijn aanvraag tot regularisatie in op 27 januari 2000.*
>
> *Op 26.03.2008 vaardigt de commissie voor regularisatie advies uit. Dit is meer dan acht jaar na de aanvraag! De uiteindelijke beslissing van de bevoegde Minister volgt op 12.08.2008.*
>
> *De redelijke termijneis is een algemeen rechtsbeginsel; een beginsel van behoorlijke rechtsbedeling.*[1]
>
> *De criteria op basis waarvan wordt geoordeeld of de redelijketermijneis al dan niet geschonden werd, zijn:*
>
> *1. Belang en/of dringend karakter van de zaak*
>
> *Verzoeker heeft er in ieder geval een rechtmatig (moreel) belang bij dat zijn aanvraag binnen een redelijke termijn wordt behandeld.*
>
> *2. Complexiteit van de zaak*
>
> *Verzoekers zaak kent geen specifieke ingewikkeldheden. De zaak is niet complex, dus had zij veel eerder kunnen worden afgehandeld,*
>
> *3. Gedrag van het bestuur*
>
> *De overheid heeft de verplichting haar diensten zo te organiseren dat de dossiers binnen een redelijke termijn kunnen worden behandeld/*
>
> *4. Gedrag van de bestuurde*
>
> *De rechtszoekende is in casu niet de oorzaak van de vertraging. Hij heeft steeds meegewerkt om zo de procedure vlot te laten verlopen.*
>
> *Het talmen van adviserende instanties kan geen verantwoording zijn voor de onredelijk lange beslissingstermijn."*
>
> *De concrete omstandigheden van voorliggende zaak leiden tot een eenduidig besluit, namelijk dat redelijketermijneis werd geschonden. Dat de bestreden beslissing om die reden nietig dient te worden verklaard."*

2. De verwerende partij stelt vast dat er een zekere termijn verlopen is sinds het indienen van de regularisatieaanvraag en de bestreden beslissing. De verwerende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing hierop geantwoord werd. Er werd gesteld dat de kamer van de Commissie geen enkele bevoegdheid heeft om de overschrijding van de redelijke termijn te sanctioneren of om aan verzoeker een herstel in rechte te verlenen. Er werd gesteld dat de kamer van de Commissie enkel de bevoegdheid heeft om de aangevoerde feitelijkheden na te gaan waarbij zij zich moet plaatsen op het ogenblik van de behandeling van de zaak. Er werd geconcludeerd dat verzoeker in casu geen nadeel heeft geleden uit het feit dat de besluitvorming langer geduurd heeft, nu hij langer in België mocht verblijven en zo meer tijd kreeg om zijn dossier voor te bereiden. Bovendien werd vastgesteld dat hij die periode niet had aangewend om de duurzame banden verder te ontwikkelen en zich te integreren. Daarenboven zou een schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er een recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, zoals hij ten onrechte opwerpt.

3.1.3. Er dient te worden vastgesteld dat zo er al sprake zou zijn van het overschrijden van de redelijke termijn, die overschrijding niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot regularisatie bevestigend moest worden beoordeeld. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de wet van 22 december 1999 geen termijn voorziet waarbinnen regularisatieaanvragen die op basis van dezelfde wet werden ingediend, moeten behandeld worden. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Door te stellen dat "*Verzoeker heeft er in ieder geval een rechtmatig (moreel) belang bij dat zijn aanvraag binnen een redelijke termijn wordt behandeld.*" toont verzoeker ook niet aan welk belang hij heeft bij het inroepen van dit middel (RvS 12 december 2005, nr.152.558). Dit is een algemene beschouwing waarmee niet in concreto wordt aangetoond welk belang hij heeft bij het inroepen van dit middel.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

4. In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aan:

> *"Schending gelijkheidsbeginsel*
>
> *Wanneer de redelijketermijneis wordt geschonden in asiel- of gezinsherenigingsprocedures wordt het verblijf van betrokkenen geregulariseerd.*
>
> *Uit de toelichting gepubliceerd op de website van Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006 blijkt dat wanneer een asielzoeker reeds 4 jaar ingeval van schoolgaande kinderen, reeds 5 jaar wanneer verzoeker geen kinderen heeft in asielprocedure is, dit wordt beschouwd als buitengewone omstandigheid en worden betrokkenen geregulariseerd. Idem wat betreft vestigingsprocedures. Ongeacht het feit dat hiervoor geen wettelijke basis voorhanden is heeft de Raad van State toch geoordeeld in haar arrest van 10 april 2006 dat Dienst Vreemdelingenzaken de voormelde toelichting niet zomaar naast zich kan neerleggen.*
>
> *Verzoeker is in casu al <u>meer dan acht jaar</u> in procedure.*
>
> *De bestreden beslissing schendt het gelijkheidsbeginsel. In de beslissing worden geen objectieve redenen aangegeven die het verschil in behandeling staven tussen gelijke situaties, nl. regularisatie na onredelijk lange procedure voorde Commissie Regularisatie en regularisatie na*

onredelijk lange procedure voor het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en staatlozen of in het geval van een regularisatie na een onredelijk lange vestigingsprocedure.

Dat de beslissing om die reden dient nietig verklaard te worden."

5. De verwerende partij stelt dat voor alle aanvragen die tot eind januari 2000 werden ingediend rekening moet gehouden worden met de elementen van de situatie zoals deze zich tot eind januari 2000 voordeden voor verzoeker. De bedoeling was namelijk om dezelfde criteria te hanteren voor iedere kandidaat en aldus het gelijkheidsbeginsel te respecteren.

3.1.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. De verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat *"Uit de toelichting gepubliceerd op de website van Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006 blijkt dat wanneer een asielzoeker reeds 4 jaar ingeval van schoolgaande kinderen, reeds 5 jaar wanneer verzoeker geen kinderen heeft in asielprocedure is, dit wordt beschouwd als buitengewone omstandigheid en worden betrokkenen geregulariseerd. Idem wat betreft vestigingsprocedures".* In casu betreft het geen aanvraag op basis van het (oud) artikel 9, derde lid of artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als de Vreemdelingenwet), maar een regularisatieaanvraag op grond van de wet van 22 december 1999. Verzoeker dient in casu geen buitengewone omstandigheden aan te tonen opdat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard wordt. De wet van 22 december 1999 bepaalt in artikel 9 uitdrukkelijk dat *"Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten":*

1 ° Een bewijsstuk waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is:
c) hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de dienst vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn
d) hetzij bij een instelling zoals een ziekenhuis of een school
2° een bewijsstuk waaruit blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999.

Uit een vergelijking tussen artikel 9 van de wet van 22 december 1999 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (of oud artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet) blijkt dat de ontvankelijkheidvoorwaarden verschillend zijn. Bijgevolg gaat het niet om gelijke gevallen die ongelijk behandeld worden. Een schending van gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.7. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat

"Schending motiveringsverplichting

De motivering van tweede verweerster in haar advies op pagina 6 dat luidt als volgt:

'Er bestaat voor de Regularisatiecommissie geen enkele bevoegdheid om de overschrijding van redelijke termijn te sanctioneren of om aan de verzoeker een herstel in rechten te bezorgen.

Haar bevoegdheid is gelimiteerd tot het nagaan van de aangevoerde feitelijkheden en de Regularisatiecommissie moet zich daartoe plaatsen op het ogenblik van de behandeling van de zaak; Het blijft immers omwille van de gelijkheid vanzelfsprekend dat alle tot einde januari 2000 ingediende aanvragen tot regularisatie op een zelfde wijze dienen behandeld te worden hetgeen

betekent dat er voor alle aanvragen rekening moet worden gehouden met de elementen van de situatie zoals deze zich eind januari 2000 voordeed voor de verzoekende partij zoniet zou er bijvoorbeeld de mogelijkheid bestaan dat verzoekers die op de eerste zittingen van de Commissie voor behandeling van hun verzoek werden opgeroepen in een nadeliger situatie zouden vertoefd hebben dan diegenen die zoals het geval is voor de verzoeker, slechts veel later voor de Commissie konden verschijnen.'

Wat betreft de eerste alinea hierboven aangehaald.
Tweede verweerster brengt op eigen initiatief de overschrijding van de redelijke termijn te berde. Eerste verweerster heeft hierop niet geantwoord in haar beslissing en motiveert niet waarom de bestreden beslissing kennelijk onredelijk lang uitbleef. Dat dit manifest een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting.

De beslissing werd niet afdoende gemotiveerd.

Daarom dient de bestreden beslissing nietig te worden verklaard.
Wat betreft de tweede alinea hierboven geciteerd uit het advies van tweede verweerster. Tweede verweerster haalt impliciet het gelijkheidsbeginsel aan en stelt dat alle aanvragen ingediend in januari 2000 op dezelfde wijze behandeld dienen te worden. Verzoeker stelt dat dergelijke stelling niet houdbaar is. Men kan niet hardmaken dat een dossier ingediend in 2000 en behandeld in 2001 op dezelfde manier dient behandeld te worden als een dossier ingediend in 2000 en behandeld in 2008. Door haar eigen organisatie heeft tweede verzoekster impliciet ongelijke categorieën gecreëerd door het verschil in tijdstip van behandeling. Door het tijdsverschil in behandeling van 8 jaar zijn de aanvragen onvergelijkbaar. Onvergelijkbare situaties dienen ongelijk te worden behandeld, tenzij daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.4 In casu is hiervoor geen redelijke verantwoording voorhanden.

De motivering is niet afdoende.

Eerste verzoekster neemt integraal het advies van tweede verweerster over in haar beslissing.

Derhalve dient de bestreden beslissing nietig verklaard te worden wegens niet afdoende motivering."

3.1.8. De verwerende partij stelt dat verzoeker geen middel ontwikkelt met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing.

3.1.9. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker expliciet de motivering met betrekking tot bepaalde delen van de bestreden beslissing betwist. De exceptie van de verwerende partij mist feitelijke grondslag en dient bijgevolg te worden verworpen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Er dient te worden

vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden in het advies van de Commissie voor regularisatie waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in de bestreden beslissing en waarvan verzoeker een afschrift ontving. Verzoeker heeft bijgevolg kennis kunnen nemen van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan trouwens niet voorhouden onwetend te zijn van deze motieven aangezien hij ze in zijn verzoekschrift weergeeft en bekritiseert.

Waar verzoeker stelt dat "*Tweede verweerster brengt op eigen initiatief de overschrijding van de redelijke termijn te berde. Eerste verweerster heeft hierop niet geantwoord in haar beslissing en motiveert niet waarom de bestreden beslissing kennelijk onredelijk lang uitbleef.*" – wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat uit het advies van de Commissie voor regularisatie blijkt dat "*In pleidooien voert de aanvrager aan dat de redelijke termijn voor de behandeling van zijn aanvraag verstreken is".* Bijgevolg mist het argument dat de Commissie voor regularisatie "*brengt op eigen initiatief de overschrijding van de redelijke termijn te berde",* feitelijke grondslag. Daarenboven dient de verwerende partij de "redelijketermijneis" niet afzonderlijk te motiveren, daar ze uitdrukkelijk stelt dat ze de motieven uit het advies van de Commissie voor regularisatie overneemt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing fout gemotiveerd is met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat in het advies van de Commissie voor regularisatie, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en waarvan verzoeker een afschrift ontving, gesteld wordt dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9, 1° en 2°, van de wet van 22 december 1999, gemotiveerd dat geen bewijsstuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker bekend was bij een bestuur of openbare dienst of bij een instelling zoals een ziekenhuis of school en dat

evenmin werd bewezen dat hij daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999. Verzoeker weerlegt deze stelling, die volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen, in zijn middel, op geen enkele wijze. Pas in subsidiaire orde wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat "*Er bestaat voor de Regulatiecommissie geen enkele bevoegdheid om de overschrijding van redelijke termijn te sanctioneren of om aan de verzoeker een herstel in rechten te bezorgen.*

Haar bevoegdheid is gelimiteerd tot het nagaan van de aangevoerde feitelijkheden en de Regulatiecommissie moet zich daartoe plaatsen op het ogenblik van de behandeling van de zaak. Het blijft immers omwille van de gelijkheid vanzelfsprekend dat alle tot einde januari 2000 ingediende aanvragen tot regularisatie op een zelfde wijze dienen behandeld te worden hetgeen betekent dat er voor alle aanvragen rekening moet worden gehouden met de elementen van de situatie zoals deze zich eind januari 2000 voordeed voor de verzoekende partij zoniet zou er bijvoorbeeld de mogelijkheid bestaan dat verzoekers die op de eerste zittingen van de Commissie voor behandeling van hun verzoek werden opgeroepen in een nadeliger situatie zouden vertoefd hebben dan diegenen die, zoals het geval is voor verzoeker, slechts veel later voor de Commissie konden verschijnen.

Volgens de Raad van State is het essentieel dat de gehanteerde criteria voor iedere kandidaat dezelfde zijn en op iedere kandidaat op een objectieve en gemotiveerde wijze worden toegepast (arrest nr. 47.908 van 13 juni 1994 in de zaak A.56.802/X-3072 L. De Smet/Belgische Staat).
Verzoeker lijdt hierdoor ten andere ook geen nadeel nu hij langer in België mocht verblijven en zo meer tijd kreeg om zijn dossier voor te bereiden. De Commissie moet voor het overige vaststellen dat betrokkene deze periode niet heeft aangewend " om deze duurzame banden verder te ontwikkelen en zich te integreren." De grief is gericht tegen een overtollig motief. Met betrekking tot dit argument uit de bestreden beslissing maakt verzoeker - door te stellen dat *"Men kan niet hardmaken dat een dossier ingediend in 2000 en behandeld in 2001 op dezelfde manier dient behandeld te worden als een dossier ingediend in 2000 en behandeld in 2008. Door haar eigen organisatie heeft tweede verzoekster impliciet ongelijke categorieën gecreëerd door het verschil in tijdstip van behandeling. Door het tijdsverschil in behandeling van 8 jaar zijn de aanvragen onvergelijkbaar. Onvergelijkbare situaties dienen ongelijk te worden behandeld, tenzij daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.*[4] *In casu is hiervoor geen redelijke verantwoording voorhanden."* – niet aannemelijk dat de motiveringsplicht geschonden is. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In dit onderdeel betwist verzoeker de toepassing van het gelijkheidsbeginsel nu hij stelt dat zijn aanvraag niet op dezelfde manier dient behandeld te worden als de regularisatieaanvragen die in januari 2000 werd ingediend en in 2001 behandeld werd. In casu werd het gelijkheidsbeginsel door de verwerende partij correct toegepast, daar de bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Er werd gesteld dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is, daar bij de regularisatieaanvraag geen bewijsstuk werd neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker bekend was bij een bestuur of openbare dienst of bij een instelling zoals een ziekenhuis of school voor het indienen van de regularisatieaanvraag en dat evenmin werd bewezen dat hij daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999. De ontvankelijkheidvoorwaarden dienen voor alle aanvragers op dezelfde manier beoordeeld te worden. Verzoeker maakt geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige voert verzoeker geen andere middelen aan, ook niet in de repliekmemorie.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. M; BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. RYCKASEYS. **M. BEELEN.**